

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2102/2018
14.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Анђелковић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ДОО из ..., кога заступа пуномоћник Миша Барац, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 917/2017 од 18.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 14.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 917/2017 од 18.04.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 123/16 од 03.11.2016. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду број .../... од 15.08.2012. године, којим је отказан уговор о раду број .../... од 23.04.2012. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да га врати на рад, на радно место руководиоца ... у ... и омогући му да обавља послове и радне задатке које је обављао пре доношења решења о отказу уговора о раду од 15.08.2012. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу парничне трошкове у износу од 128.625,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 917/2017 од 18.04.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 123/16 од 03.11.2016. године у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд поништи као незаконито решење туженог број .../... од 15.08.2012. године о отказу уговора о раду тужиоцу. Ставом

трећим изреке, преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 203.250,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка учињене пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца са захтевом за накнаду трошкова за састав одговора.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. У вези члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18- у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде поступка које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. тачке 2. и 3.ЗПП се не указује ревизијом. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези чланова 228. и 231. ЗПП, на коју се у ревизији посебно указује, јер нема неправилне примене ових законских одредби у поступку пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је дана 23.04.2012. године закључио са туженим уговор о раду на одређено време од шест месеци, на радном месту руководиоца ... у ... са пуним радним временом, описом послова и осталим правима и обавезама као у уговору. Тужени је 11.07.2012. године донео решење којим је за 15% умањио тужиочеву зараду за јун 2012. године због смањеног радног учинка. Наредног дана тужени је издао тужиоцу писано упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду због учињене повреде радне обавезе предвиђене чланом 21. став б) тачка 27. уговора о раду, зато што је у периоду од 21 час дана 05.06.2012. године до 02 часова дана 06.06.2012. године користио службено возило у приватне сврхе без изричитог одобрења. Тужилац се није изјаснио на ово упозорење и тужени је 15.08.2012. године донео решење којим је тужиоцу престао радни однос отказом уговора о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је тужилац коришћењем службеног возила у приватне сврхе без изричитог овлашћења учинио повреду радне обавезе предвиђене уговором о раду која му је стављена на терет, али је и поред тога усвојио тужбени захтев и поништио као незаконито оспорено решење о отказу уговора о раду применом правног начела „не два пута о истој ствари“, сматрајући да је тужилац двапут кажњен за исту повреду радне обавезе и то први пут изрицањем

новчане казне решењем од 1.07.2012. године, а други пут отказом уговора о раду решењем од 15.08.2012. године.

Овакав закључак првостепеног суда другостепени суд није прихватио са образложењем да решење туженог од 11.07.2012. године, којим је тужиоцу умањена зарада за јун за 15%, није одлука послодавца о новчаном кажњавању због повреде радне обавезе, већ одлука о смањењу зараде сразмерно оствареном радном учинку тог месеца, што произлази из изреке тог решења. Полазећи од тако заузетог става, другостепени суд је закључио да нема двоструког кажњавања тужиоца, те да је отказ уговора о раду због повреде радне обавезе законит.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд закључио да је тужилац извршио повреду радне обавезе која му је оспореним решењем стављена на терет, односно да је испољио понашање које је такво да не може да настави даљи рад код туженог. У току поступка је неспорно утврђено да је тужилац користио службено возило у приватне сврхе ван радног времена, док је путни налог који је приложен у копији од стране тужиоца као доказ за супротне тврдње да је коришћење возила спорном приликом било у службене сврхе, оцењен као неверодостојан доказ јер је супротан свим осталим путним налозима који су у оригиналу приложени од туженог, а за које се вештак изјаснио да су веродостојни. Сходно томе, а као се тужилац није ни изјаснио да уручено писано упозорење послодавца о постојању отказног разлога, правилно је другостепени суд одбио тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду сагласно члану 179. став 2. тачка 5. Закона о раду у вези са чланом 21. став б) тачка 27. Уговора о раду, као и захтев за реинтеграцију – враћање на рад, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, јер се у ревизији понављају жалбени наводи, које је у потпуности, детаљно и образложено ценио другостепени суд.

Одлука о захтеву туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у другом ставу изреке, донета је применом чланова 153. став 1., 154. и 165. став 1. ЗПП., јер трошкови туженог за састав одговора на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били потребни за вођење ове парнице.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић